

İBRAHİM GÜL

(1892 - 1956)

Isparta'nın Sav köyünden merhum İbrahim Gül, yakın tarihlerde emsali görülmemiş en acımasız, en şiddetli takip ve tarassudatın yapıldığı karanlık bir dönemin, nurlu kahramanıdır.

1947'den itibaren, Said Nursi hazretlerinin lâtif tabiriyle "Bin kalemli Nurcu" olan teksir makinesi, onun evinde kuruluydu. Gizlice, kol kuvvetiyle, teksir edilerek çoğaltılan Risale-i Nur nüshaları, iman Kur'an hakikatlerine susamış muhtaç gönüllere bu evden yetiştiriliyordu.

Bütün baskılara rağmen, Allah'ın inyeti ile hiç kimse bulamadı bu gizli makineyi. Bulunsa mı? Evin sahibi hemen hapisaneye, hem de çoluk çocuğuyla hapisaneye... Evin sahibi İbrahim Gül... Çoluk çocuğu başta mübarek zevcesi Dudu annemiz ve çocukları Esmâ, Mustafa, Zeliha... Üç odalı evin sadece birisi onların. Diğer ikisi Mustafa Gül, Tahiri mutlu, Ali İhsan Tola, Efe Şükrü, Mehmet Tulum, Mehmed Soylu gibi Isparta Kahramanları ve yardımcılarına bırakılmıştı... Deli(!) Şükrü de (Altuğ) hariçten getir götür posta işlerini üstlenmişti...

İbrahim Gül'ün adı Emirdağ Lâhikası'nda şöyle geçer:

"Aziz, siddik kardeşlerim! Ben size bugün mektup yazacaktım. Ziyade rahatsızlığım sebebiyle telâhta iken, aynı dakikada Mustafa Gül ve İbrahim Gül geldiler. Hem bana ilâç, hem teselli, hem büyük sevince vesile olduklarından, o iki mübarek kardeşimi benim vekillerim ve bir mektup olarak size gönderiyorum. Onlar birer Said olarak benim bedelime sizi ziyaret ve tebrik edip sair şeylerimi de size beyan etsinler. Said Nursi' (Emirdağ Lâhikası-II,56)

İbrahim Gül 1 Temmuz 1892 tarihinde Isparta'nın merkez köylerinden Sav'da doğmuştur. 7 Ağustos 1956 tarihinde Sav'da vefat etmiştir. Sav şimdi kasabadır. Vefatından bir hafta önce Said Nursi hazretlerinin kendisine bir ziyareti var. Hüzün ve müjdenin bir arada yaşandığı bu görüşme çok dokunaklı...

Kimlik bilgilerini kızı tarafından torunu olan İbrahim Civa ağabeyimizin yardımıyla temin ettim. Erken vefatından dolayı Savlı ağabeyler bir fotoğrafını bulamadılar şimdilik.

Hatıraların bir kısmı AĞABEYLER ANLATIYOR-1 kitabımızda da yayınlanmıştı.

İbrahim Gül ağabeyin yıllarca gizil teksir yapılan Sav köyündeki evi. Fotoğraf 1993 senesinde çekilmiştir.

Hasan Kurt Anlatıyor:

1920 senesinde Isparta'nın Sav köyünde doğdum. Risale-i Nur'un bin kalemle yazıldığı Sav köyünde, o ceberut dönemlerin içinde bulunmak bize de nasip oldu. (Okunacak hatıralar 1993 yılında kaydedilmiştir. Hasan ağabey 2010 senesinde vefat etti. Ö.Özcan)

O ZAMANLAR EVİNDE TEKSİR MAKİNESİ BULUNDURMAK CESARET MESELESİYDİ

Sav köyünde teksir makinesi İbrahim Gül'ün evindeydi, teksir orada yapılırdı. Teksir zamanı biz 20-25 kişi dizilir, kâğıt, mürekkebi henüz emmediğinden mürekkep dağılmasın diye çıkanı hemen birimiz kapar, kurusun diye çıktığımız çıtalara asardık. Bazı kâğıtlar âdi çıkar, bizi çok uğraştırırdı. Kolu çevirdikçe çıkan kâğıtları sırayla kapıp sererdik kurusun diye...

Teksir işi yıllarca İbrahim Gül ağabeyin evinde devam etti. O zaman Tahiri Mutlu, Ali İhsan Tola ağabeyler bulunur, bazen de Vahşi Şaban Akdağ ağabey gelirdi. Bizim Sav'dan da, Tahiri Ağabey kaç kişi bulunsun derse, ona göre bulunulurdu. O zamanlar evinde teksir makinesi bulundurmamak cesaret meselesi idi. Duysalar hemen hapishaneye, hem de çoluk çocuğuyla hapse atarlardı. İşte o çok korkulu günlerde mübarek İbrahim Gül ağabey, o cesareti gösterdi, teksir makinesi onun evine kuruldu. Evinin üç odası vardı. Bir odasında kendisi ve ailesi durur, diğer iki odasında da risaleler teksir edilirdi. Bu, senelerce devam etti.

Sav köyünde İbrahim Gül'ün evinde gizlice risalelerin çoğaltıldığı teksir makinesi

BEDİÜZZAMAN SAV KÖYÜNE GELDİ HEM HÜZÜNLÜ HEM SEVİNÇLİ ANLAR YAŞANDI

Üstad'ın zahir bir kerametini anlatayım:

Mustafa Gül ve Hafız Mehmet Gül'ün amcaoğulları İbrahim Gül ile alâkalı müjdeli bir hatıradır... (Hasan Kurt ağabey bu hüznü yüklü hatırayı anlatırken hem ağladı, hem de bizleri ağlattı. Ö.Özcan)

Sonradan, ileriki senelerde (1956) İbrahim Gül ağabey ağır hastalandı, mübareğin karnında su birikmişti. Hatta bir gün evine geldim, baktım çok ağır hasta. Başını böyle sallıyor. Tahammül edemeyecek vaziyette; müsaade istedim, ayrıldım.

Sabahleyin evden çıktım, baktım Üstad'ın taksisi mescidin önünde. Hemen koştum, vardım arabaya. Meğer Üstad, İbrahim ağabeyin vefat edeceğini manen görmüş, müjdeye gelmiş... Baktım Hüsrev ağabey, Üstad'ı arabadan çıkarmış... Hüsrev ağabey önde, Üstad geride duruyorlar. Bahardı galiba, mayıs ayı (doğrusu haziran sonları) olabilir... Üstad her yere giderken yorgana bürünür giderdi, yine arkasında yorgan bürülü...

Hüsrev ağabey bana: "Kardeşim Hasan! Üstad'ımız, İbrahim Onbaşı (Gül) ile, Mustafa Gül'ü ziyarete geldi, taksi çıkmaz diye burada iniverdik, Mustafa Gül'ü buraya kadar çağırır" dedi. Halbuki araba oraya çıkardı. Hemen Mustafa Gül ağabeyin evine koştum. Ailesi çıktı: "O, filan tarlaya gitti, 1,5 saat sürer" dedi.

Hüsrev ağabeye aynısını söyledim, "İbrahim Onbaşı'yı çağır gel" dedi.

"Akşam ziyaretine vardım ağır hasta, konuşmaya vakti yok" dedim.

"Çok mu ağır hasta? Bizim geldiğimizi söyle, belki gelebilir" dedi. Ben de çağırmaya gittim. İbrahim Ağabey beni görünce,

"Oğlum Hasan, sen misin? Konuşmaya vaktim yok." dedi.

"Ama sana bir müjdeyle geldim; Üstad Hazretleri gelmiş, seni bekliyor" dedim.

"Ne! Nerede?" dedi, mübarek hemen kalktı, "Tut kolumdan" dedi. Bastonu eline verdim, koluna girdim.

Üstad'ımız, İbrahim Onbaşı'yı görünce bağırarak:

"İbrahim Onbaşı! Sîman ne diyor, biliyor musun?"

"Bilmiyorum Üstad'ım! Her şeyi sen öğrettin, biz ne biliyoruz ki zaten..."

"Ben Cennete gidiyorum! Ben Cennete gidiyorum! Ben Cennete gidiyorum! İşte senin sîman böyle diyor" dedi Üstad'ımız.

İbrahim Ağabey, "Senin gibi zatlar müjde ederse bana ne mutlu, çok şükür, bin şükür!" dedi. Neyse ya-naştı, Üstad'ın ellerini öptü.

Üstad: "İnşaallah, Cenab-ı Hak sana öyle kasırlar saraylar hazırladı ki, hibe ettiğin, hizmette kullandığın odaların kaç katını Cenab-ı Hak Cennet'te hazırladı, orada göreceksin..."

"Senden Allah razı olsun Üstad'ım! Bizi dalâletten sen kurtardın. Senin bu müjden bana yeter gayrı..." dedi.

Üstad: "Götür kardeşim, yatsın yatağına" dedi.

Bir pazartesi günü bu hal oldu, ertesi pazartesi toprağa düştü mübarek... Meğer Üstad, vefat edeceğini hissetmiş, ona müjdeye gelmiş.

NOT: İbrahim Gül ağabey 7 Ağustos 1956 tarihinde vefat ettiğine göre, Hz. Üstad'ın Sav köyüne geliş tarihi 1956 Temmuz'unun son günleri olmuş oluyordur.

Abdülkadir Zeybek Anlatıyor:

İbrahim Gül benim annemin amcasıdır. Onun evinde çok risale teksir edildi. Ev üç odalıydı. İbrahim Gül amcam odanın birini ailesine, diğer ikisini de teksir işlerine ayırmıştı. Dudu halamlar o tek odada kalırdı.

DUDU ANNE GİZLİ KAHRAMANDIR

İbrahim Gül'ün iki kızı bir oğlu vardı. Büyük kızı Esma, Oğlu Mustafa, küçük kızı da Zeliha'dır. Benim çocukluk arkadaşım Mustafa, Risale-i Nur'dan çok yazardı. Askerde iken hasta oluyor, tebdil-i hava için Sav'a geldi ve vefat etti. İbrahim Gül amcamın hanımının adı Dudu idi. Dudu anne gizli kahramandır. Eğer onun müsaadesi olmasa teksir makinesi evlerine girebilir miydi? Giremezdi... Hepsi de vefat etti...

Makineyi daha çok Ali İhsan Tola kullanırdı. Ben de çok bulundum o evde. Amcam Mustafa Gül de teksir ederdi. Şükrü Kazak da öyle... Ona Sav'da Efe Şükrü derlerdi. Mehmet Tulum, Mehmed Soylu da vardı teksir işlerinde... Rahmetli Deli(!) Şükrü (Altuğ) vardı, ayağına bir çarık geçirir, teksir edilen risaleleri Isparta'ya falan dağıtırdı. Kimse şüphelenmezdi ondan.

Savlı kahraman İbrahim Gül'ün mezar taşındaki yazı her şeyi özetliyor